

Le eno je potrebno

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

SVETI BENEDIKT

Malo je samostanskih pravil, ki bi tako poudarila skrb za bolnike, kakor je to storil sv. Benedikt, začetnik benediktinskih samostanov. Sam je napisal pravilo za svoje menihe. Živel je v letih 480–547. V teh pravilih je zelo upošteval Sveto pismo in vse dotedanje meniško izkustvo. Pravilo, ki je zraslo iz izkustva radikalno živečih kristjanov, želi še danes posredovati to izkustvo tistim, ki v prizadevanju za krščansko svetost želijo plavati proti toku današnje pomehkužene družbe.

36. poglavje govori o bolnih bratih. Skrb za bolnike je treba staviti pred vse in nad vse druge dolžnosti ter jim resnično streči kakor Kristusu. Kajti on je rekel: „Bolan sem bil in ste me obiskali.“ (Mt 25, 36) „Karkoli ste storili enemu od teh najmanjših, ste meni storili.“ (Mt 25, 40). Pa tudi bolniki morajo pomisliti, da jim strežejo v Božjo čast in ne smejo s prevelikimi zahtevami spravljati v slabo voljo svojih bratov, ki jim strežejo. Vendar je treba tudi s takimi bolniki potrpeti, ker se ob njih dobiva obilnejše plačilo. Naj torej opat (predstojnik) zelo skrbi, da ne bodo brez postrežbe.

Za bolne brate naj se določi poseben prostor, streže pa naj jim Boga boječ, vesten in skrben strežnik.

Naj opat (predstojnik) na vso moč skrbi, da oskrbnik in strežniki ne bodo zanemarjali bolnikov. On je namreč odgovoren za napake, ki jih storijo učenci. Pravila, stara 1500 let, so še kako praktična in aktualna za današnji čas.

Župnik Janez

»Kako nam hitro čas beži!
Komaj zaveš se, starka si.«
Tako ob večerih govoriš,
ko sama z mano obsediš
in minulih se spominjaš let.
Še včeraj majhna deklica,
ki se je s punčkami igrala,
postala mlado si dekle,
ki svoj'ga fanta je spoznala,
mu svoje vse življenje dala.
Si v zibko dete položila,
z očetom srečna nadenj se sklonila
in v tihi noči skupaj sta molila,
da bi življenje srečno mu nudila.
Bedela dolge si noči,
vse dneve si se spraševala,
kako iz svoje bi ljubezni stkala
življenje srečno za družino,
predvsem za dete malo.
A tebi mar ni b'lo skrbi,
noči, ko sama si bedela,
samo da si imela ta sončni žarek
zlat,
ki si v naročju ga nosila.
Si učila prve ga korake,
zvečer mu pela uspavanke,
na čelu križ mu naredila,
ga *sveti angel* molit' si učila.
A tebi mar ni b'lo počitka,
prostega časa, ki si
zanj ga darovala,
samo da si imela ta
sončni žarek zlat,
ki te je klical mamica.
Ko v šolo je odhajal
prvikrat,

svoj blagoslov mu tiho dala si
in skrivala solze, ker vedela si,
da že počasi te zapuščal je.
Že v srednjo šolo se podal je,
s skrbjo čakala si doma,
nosila v srcu hrepenenje,
da ne razočara ga življenje.
A tebi mar ni b'lo solza,
skrbi, ki zanj si jih imela,
samo da si imela sončni žarek zlat,
ki največkrat samo
s pogledom ti povedal je,
da rad te ima,
da potrebuje te.
Vse manj ob sebi ga imaš,
ljubezen najde prvokrat,
že gnezdo spleta si drugje,
z nasveti ga še spremljaš le.
A tebi mar ni bolečin,
ko se od tebe trga hči al' sin.
Samo da ti imaš sončni žarek zlat,
ki objame te srčno
in obljudi, da rad domov se vračal
bo.
In zdaj si sama ostarela,
ob večerih misliš na mladost,
v naročju zibaš svoje vnuke,
jim zgodbe stare govoriš,
besede lepe v srca trosiš,

saj veš, da to bo vse,
kar jim pustiš,
ko po plačilo k Bogu
greš.

Tadeja

IZ LJUBEZNI – DRUŽINA

V začetku je bila ljubezen
in ljubezen je rodila željo po življenju,
po bivanju.

Ta želja se je prekalila v ognju trpljenja
in solza

in njen čas se je spremenil v blagoslovljen čas milostnega zorenja.

Neskončna ljubezen Vseobsegajočega
nas je napravila za DRUŽINO!

Tadeja

STARI OBIČAJI

Vasovanje

Morda bi k starim običajem lahko prištel tudi vasovanje, kakor so nekateri rekli tistim fantovskim običajem. Kar ljudje pomnijo, je na svetu obstajala tudi ljubezen in če je imel Janez Micko rad, ji je to seveda želel tudi povedati. Se pa marsikje najdejo take ali drugačne zapreke, da je bilo to težko ali celo nemogoče. Res so se ljudje srečevali ob raznih priložnostih in teh je bilo kar precej; toda imele so eno težavo: namreč, na raznih prejah in podobnih dogodkih se je zbralo veliko ljudi, tudi starejših, ne le mladih. In tako so razne mame in tudi očetje lahko budno pazili, kako se obnašajo njihove nadebudne hčere. Včasih je bilo namreč ponekod v navadi, da so se kar starši dogovorili, kdo se bo s katero poročil, da bo to gruntu čimbolj v korist! Ljubezen pa je šla včasih drugačna pota, kot pa so si skrbni starši želeli, in ker si jo tam niso mogli zaupati drugače, kakor le z očmi, so se fantje domislili drugačnih metod. Ko je namreč fant ugotovil, za katerim okencem sanja – budna ali speča – njegova izvoljenka, jo je seveda želel tam obiskati in ji na štiri oči povedati, da je najlepša na vsem svetu, da ji niti na sosednjih planetih ni enake in sploh in tako dalje ... So pa bila ta okenca v prvem nadstropju – kjer so jih premogli – starši so že vedeli, zakaj je to dobro! Pravijo, da ljubezen premaga vse ovire, in tako je postalo tudi tisto okence dosegljivo, zakaj na svetu obstajajo tudi razni pripomočki, ki ljudem lajšajo življenje in pomagajo premoščati razne ovire. To pot je to bila lojtrca, ki sta jo skrbni očka in mamica pozabila skriti, zato pa jo je

opazil bistri zaljubljenec in s pomočjo nje potrkal na okence. Če ji je bil fant všeč, je seveda deva toliko priprla okence, da ji je lahko razodel stiske svojega srca in šepeta, bolj ali manj iskrene besede o nesmrtni ljubezni! Seveda pa se je včasih tudi zgodilo, da je bil dekletu všeč nekdo drugi in ne tisti, ki je stal na lestvi. Znebila se ga je tako, da je zčila nanj vedro vode ali celo še kaj hujšega! To je ponavadi ohladilo njegovo ljubezen in gorečnost; v nasprotnem slučaju pa se je katera celo odločila in poklicala očeta. Seveda so bili to za fante le nesrečni slučajji, ki so jih kmalu pozabili. So se pa včasih dekletu maščevali tako, da so prislonili lestev, niso se pa oglasili, in tako je lestev tam dočakala beli dan in so jo videli vsi drugi prej kot pa domači! Bolj ali manj srečnih ali nesrečnih dogodkov z lojtrco je bilo v preteklih časih nešteto; zdaj je pa ta navada izumrla, kakor še marsikatera.

Zakaj pa bi visel na lojtrci, če pa lahko gre kar ob belem dnevu v hišo in ji brez prič pove, da ji ni enake pod soncem!

Ivan Malavašič

SPOMINSKE DROBTINICE

TETA MICI IN NJENA OČALA

Sorodniki s podeželja so povabili gospo Mico iz Ljubljane na silvestrovanje. Bila je vdova in je že veliko let živela sama. Sorodniki z dežele so bili zelo prijazni, da so se spomnili na teto, ki je še dobro poznali niso, saj je bil njen pokojni mož njihov sorodnik. Povabila je bila zelo vesela.

Sorodniki so imeli tri otroke. Za vsakega je kupila darilo in se odpravila na pot. Ob srečanju z njimi je bila presenečena, ko je zagledala, da vsi nosijo očala. Ko se je postavila zraven še ona, je bila družba popolna. „Pa res ne morem skriti, da smo sorodniki!“ je vzkliknila teta Mica. Nihče pa ni pomislil, da je bil njihov pravi sorodnik le tetin mož, ki pa sploh ni nosil očal.

Lepo so silvestrovali. Nato je teta Mica šla spat v dnevno sobo na raztegljiv kavč. „Že dolgo se nisem imela tako lepo,“ je rekla. Vzela je v roke, po svoji stari navadi, knjigo, prebrala nekaj vrstic in zaspala.

Naslednji dan so jo pospremili na vlak. Doma je ugotovila, da nima očal. Pisala je sorodnikom na deželo. Odgovor je bil, da jih pri njih ni, da naj še enkrat pregleda torbo ali pa jih je morda pustila kje drugje. V tistem se je spomnila, da sta bila pri nji sosedova otroka. Šla je k njim, če bi morda po

pomoti odnesli očala. Ni jih bilo. Ko je zaprla sosedova vrata, je zaslišala povzdignjen očetov glas: „Ja, kaj si pa misli ta nesrečna ženska, da smo začeli še krasti?“ Otrokom pa je prepovedal obisk pri teti Mici.

Neko nedeljo, čez pol leta, pa je pozvonilo. Na vratih sta bila sorodnika z dežele. Deček ji je molil njena očala ter dejal: „Ko smo belili, smo odmaknili kavč v dnevni sobi in našli vaša očala.“

ZIMSKE ŠPORTNE IGRE

Vesele smo se odpravile na popotovanje na zimске igre na Soriško planino.

Avtobus je večino udeležencev pričakal v Logatcu in se prav počasi in seveda z zamudo pripeljal do Brezovice, kjer sta se veseli družčini pridružili še dve izgubljeni duši. Bil je lep dan in hitro je minil čas za kavico. Opazovali smo to prelepo zeleno Slovenijo in

se glasno spraševali, če bomo letos smučali na travnati površini. Še nekaj ovinkov nas je ločilo do cilja; a pri vsakem je bilo več snega in čedalje bolj je pihalo. Ko smo prispeli, je fotograf vzel vajeti v svoje roke in poslikal, kar se je le dalo. Sonce se je skrivalo za oblaki, navijači pa so med drevesi iskali zavetje. Z veseljem smo pričakovali naše favorite in si neprestano gredli roke, saj je mraz prišel že skoraj do kosti. Z nastopom naših smo bili prezadovoljni in z velikim veseljem smo pričakali še zadnjega, da smo se odpravili proti ... saj so nas naši želončki že pošteno opominjali na topel obrok. Ko smo se malo podkrepili, smo uživali na sončku. In se odpravili proti drugemu prizorišču, kjer so pripravljali raftanje na snegu. Dve izmed naših udeleženk sta bili tako požrtvovalni, da sta pomagali organizatorju in se z njim odpeljali navzdol s sanmi in tako doživeli adrenalinsko vožnjo. Za vzpon do vrha pa sta se sprehodili kar peš s senčnikom v rokah. Po dobro opravljenem delu so se dekleta malo sprehodile po zimski idili in osvajale fante. Ko se je tekmovanje zaključilo, smo se najbolj razveselili voznika Kena, da smo se lahko nekoliko odtajali in mnogo kasneje tudi ogreli. Sledil je zabavni del in odpeljali smo se do prizorišča in pomahali Soriški planini v slovo. Ko smo prispeli na parkirišče, smo tam doživeli pravo vožnjo, skoraj tako kakor v Gardalandu. Vsega po malem je bilo: ples, prijetna družba, veselje, smeh in na koncu še skupinska slika. Bilo je prijetno in tudi nepozabno zaradi drobnih malih nevšečnosti.

Udeleženka

Je znak, da zima počasi odhaja – to nam kaže tudi toplo opoldansko sonce.

Zvončki, letos so prvi cveteli v topli slovenski Istri že na silvestrovo. Lepo je videti malo suličasto rastlino, kako v šopkih ali posamično išče sončno svetlobo.

Zvončki imajo zelo radi loge ob rekah/močvirnatih teren (v Prekmurju ob reki Muri). Kadar so v polnem cvetenju, lahko navadni mali zvončki na takem ozemlju prekrijejo večje površine.

Zvonček nas spominja tudi na naša otroška leta, ko smo v šoli pri uri risanja pogostokrat iskali navadni mali zvonček. Kar spomnimo se, s kakšnim veseljem smo mamici prinesli šopek zvončkov.

Po dolgotrajni mrzli zimi nas bo tudi letos ta skromna, vendar tako lepa rastlina razveselila, ko bo s svojim „nežnim zvonjenjem“ oznanjala pomlad.

Ne pozabimo, da so zvončki v naravi zaščiteni in so na seznamu zavarovanih rastlin v Sloveniji.

Stanovalka

PRAZNOVANJE

Na naših srednjih srečanjih članov Skupin za samopomoč obravnavamo različne teme. Na eni od takih srečanj v mesecu februarju smo se posvetili kulturnemu prazniku.

Hoteli smo preveriti, koliko kdo še pozna našega največjega pesnika, dr. Franceta Prešerna, in tudi druge znane pesnike in pisatelje.

S kolegico in sovoditeljico sva bili presenečeni nad odzivom in poznavanjem del naših znanih mož s področja kulture.

Veliko so nam povedali o življenju in delu Franceta Prešerna, Simona Gregorčiča, Franceta Finžgarja, Frana Levstika in Franceta Bevka. Ne samo na splošno, sledile so tudi recitacije:

- ANČI PODOBNIK – VRBA
- ROZI RUPNIK – STOJI UČILNA ZIDANA
- MALČI OVEN – SOČI

- TONČKA SRŠEN pa nam je deklamirala pesem z dvanajstimi kiticami „Večni ogenj“ neznanega avtorja. Voditeljici sva jim prebrali še „Turjaško Rozamundo“ in več pesmi Toneta Kuntnerja in Toneta Pavčka.

Vsi skupaj smo na koncu zapeli še Prešernovo LUNA SIJE, KLAD'VO BIJE.

Ob zaključku tega srečanja sem se spomnila znanega reka: SRCE NIKOLI NE OSTARI!“

To pomeni, da vse, kar je bilo vanj vsajeno v mladosti, tudi s starostjo ne ugasne. Še vedno živi skrito nekje na dnu in čaka na majhne spodbude.

D. Kobal

AKTIVNOSTI V MARCU

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- ❖ BETANIJA: sreda ob 15. uri v jedilnici Doma Marte
 - ❖ EMAVS: sreda ob 15. uri v delovni terapiji Doma Marte
 - ❖ MARIJA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
 - ❖ MARTA: torek ob 15. uri v II. nadstropju Doma Marije
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7. uri: telovadba v Domu Marije;
 TOREK ob 16. uri: druženje s skupino Nazaret;
 SREDA, 7. 3. 2012, ob 9. uri: bralna urica s knjižničarko;
 TOREK, 13. 3. 2012, ob 10. uri: stanovalci pripovedujejo v vrtcu;
 PONEDELJEK, 19. 3. 2012, ob 10. uri: sv. maša v cerkvi - sv. Jožef;
 SREDA, 21. 3. 2012, ob 10. uri: obisk otrok iz vrtca;
 TOREK, 27. 3. 2012, 15.30 uri; praznovanje materinskega dne;
 SREDA, 28. 3. 2012, ob 9. uri: bralna urica s knjižničarko;
 ČETRTEK, 29. 3. 2012, ob 19. uri: predavala bo ga. Rosvita Pesek;
 PETEK, 30. 3. 2012: praznovanje rojstnih dni stanovalcev;
 PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
 NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v farni cerkvi.

Povežite stare slovenske pregovore in reke v smiselne pare!

1. Človek se mora po ljudeh ravnati,
 2. Daleč od oči
 3. Dobro ni vzeti iz mlina praseta,
 4. Tisto leto, ko v marcu grmi,
 5. April deževen,
 6. Če Jurij toplo vreme zakuri,
 7. Če Cirila in Metoda dež pere,
 8. Če Zofila zemlje ne poškropi,
 9. Meseca maja dosti dežja,
 10. Kakor vreme na Medarda kane,
 11. Če maj se z vročino začenja,
 12. Če Ladislava moči dež po glavi,
- a. od nas se sedem tednov ne odpravi.
 - b. lakote bati se ni.
 - c. tako ves mesec ostane.
 - č. daleč od srca.
 - d. vreme poleti prida ni.
 - e. mraz še po Urbanu ne jenja.
 - f. kmet ne bo reven.
 - g. širom pomladi odpre duri.
 - h. ne ljudje po človeku.
 - i. v jeseni bo dosti vsega blaga.
 - j. orehe in kostanj z drevja obere.
 - k. pa iz gostilne dekleta.

Rešitve: 1h, 2č, 3k, 4b, 5f, 6g, 7j, 8d, 9i, 10c, 11e, 12a

SMEJALNICA

▶ V IDRIJI MOŽJE SPOŠTUJEJO SVOJE ŽENE

- Mož je v službi pri vrtnarju. Obrezuje in čisti vrtnice. Pride mimo prijatelj in ga pohvali, kako lep vrt ima. Potem ga pa vpraša, kje je žena. In kaj počne. – Moja žena pa je najlepša vrtnica.
- Mož dela v Idriji v hotelu „Nebesa“. Pa pride v hotel mož in naroči kosilo. Medtem ko čaka, si ogleduje lep hotel in vpraša: – Kaj pa je vaša žena? – Moja žena pa je najlepši angel.
- Potem pa ta potnik še naprej sprašuje. Sreča moža, ki dela v rudniku in ga vpraša, če je delo težko. – Težko in umazano. – Kaj pa je vaša žena? – Ta pa je najtežji kramp.
- ▶ Profesorja so med poukom nujno klicali po telefonu. Hitro gre in se kmalu vrne, ves zmeden. Učenci ga vprašujejo, če je kdo bolan. – Ne, hčerka je rodila, nisem pa je vprašal, če sem dedek ali babica.
- ▶ Mali Jaka opisuje domači praznik – koline: Zjutraj zgodaj pridejo štirje moški in popijejo kozarček žganja za zajtrk. Nato čakajo mesarja. Ko pridejo, ga zgrabijo in zakoljejo.

Zapisala Frančiška Jakša